

בש"פ 256/19 - מדינת ישראל נגד פיראז אלגראבעה

בבית המשפט העליון

בש"פ 256/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיב:

פיראז אלגראבעה

בקשה רביעית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

בשם המבקשת:

עו"ד אושרה פטל-רוזנבג

בשם המשיב:

עו"ד אסתר בר ציון

החלטה

1. לפניי בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיב מעבר לתשעה חודשים, אשר הוגשה בגדרו של סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק). המבקשת מבקשת כי אאריך את מעצרו של המשיב עד תום ההליכים בתשעים ימים החל מיום 22.1.2019 או עד למתן פסק-דין בת"פ 62518-07-17 אשר מתנהל בבית המשפט המחוזי באר שבע (להלן: ההליך העיקרי), לפי המוקדם.

2. בגדרי ההליך העיקרי, הוגש נגד המשיב כתב אישום המאשימו בהריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ובחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות). המשיב כפר בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום, ובתיק התקיימו 11 ישיבות הוכחות (חרף העובדה שדיוני הוכחות רבים בוטלו לבקשת ב"כ המשיב). ביום 21.1.2019, תתנהל פרשת ההגנה.

3. המשיב מתנגד לבקשה. לטענתו, בשל חלוף הזמן מן הראוי למצוא עבורו חלופה למעצר מאחורי סורג ובריח בדמות מעצר בית או מעצר תחת פיקוח אלקטרוני.

4. אין בידי להסכים להצעה זו. המשיב מואשם בהריגה וכן בחבלה בכוונה מחמירה. אין מחלוקת על כך שהאשמות אלו נתמכות בראיות לכאורה ומכאן עולה המסוכנות שמעצר עד תום ההליכים בא לאיין, כאמור בסעיף 21(א)(1)(ג)(1) לחוק. סעיף 62(ב) לחוק קובע במפורש כי "סוג העבירה, מורכבותו של התיק או ריבוי [...] עדים" מהווים שיקול שתומך בהארכת מעצר, אשר חצה את הקו של תשעה חודשים, לתקופה שלא תעלה על תשעים ימים בכל פעם.

5. באת-כוח המשיב צופה כי המבקשת תחזור ותפנה לבית משפט זה בבקשות נוספות לפי סעיף 62 לחוק, מאחר שאין לדעת מתי ההליך העיקרי יבוא לסיומו. אם כך יקרה, בטוחני שבית משפט זה יידע להפעיל את הכללים אשר מנחים אותו בכגון דא. מובן מאליו הוא, כי להארכות מעצר לפי סעיף 62 לחוק יש גבול וכי בשלב מסוים יתעורר הצורך בבחינת חלופות לסורג ובריח (ראו החלטת השופט י' עמית בבש"פ 4744/15 מדינת ישראל נ' ג'בארין (20.9.2015) וכן החלטת השופטת א' חיות (כתוארה אז) בבש"פ 828/04 מדינת ישראל נ' בוטביקה (30.1.2004)). כאשר נקודת האיזון בין צרכי ההליך הפלילי, מחד גיסא, לבין ההגנה על חירות המשיב תחת חזקת החפות, מאידך גיסא, תוסט לכיוון שחרורו מן המעצר ומציאת החלופה לסורג ובריח, כך ייעשה. הדבר טרם קרה.

6. בנסיבות דנן, לא נותר לי אלא לקבל את בקשת המדינה.

7. אני מורה אפוא על הארכת מעצרו של המשיב כמבוקש.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ט (17.1.2019).

ש ו פ ט